

Prologue

17 ชั่วโมง...

ผมทบทวนเวลาที่ตัวเองนั่งทำงานอยู่ในห้องนี้ แน่ใจว่าแม้กินเวลา
มาหลายชั่วโมงแต่ก็เป็นไปตามที่ตั้งใจ อีกฝั่งหนึ่งของกระจกคือทิวทัศน์ยาม
ค่ำคืนของโตเกียว เมื่อมองจากชั้นที่ 32 ลงไปก็เห็นแสงไฟระยิบระยับอยู่
ตามถนนและตึกสูงจึงต้องพลิกนาฬิกาข้อมือเพื่อดูเวลา พบว่าเลยเวลา
เที่ยงคืนมาแล้วโดยที่ไม่รู้ตัว ตอนนั้นเองโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้น ผมมองชื่อ
ที่ปรากฏอยู่บนหน้าจอ

“ว่ายังไง คุณอะ” ผมกดรับสาย

“จัดการฮิซาก็ได้แล้วครับ”

“อ้อ งั้นเหอ ดี ฟรังก์นี่พามาพบฉันด้วย” ผมเลิกคิ้ว “อย่าข้อมจนพูด
ไม่ได้ละ ฉันมีหลายเรื่องที่ยากคุยกับเขาหน่อย”

“รับทราบครับบอส จะให้ส่งรถไปรับที่บริษัทเลยมั้ยครับ”

“คืนนี้ฉันจะค้างที่นี่”

“รับทราบครับ”

เมื่อการสนทนาจบลง ห้องก็กลับมาเงียบสงบอีกครั้ง ผมลุกขึ้นยืน
กลางบัดเสื่อเข็ดสีอ่อนที่เริ่มยับ ก่อนจะเดินไปยังชั้นเก็บไวน์เล็กๆ หยิบแก้ว
หนึ่งใบพร้อมกับไวน์ที่ดีที่สุดออกมา แล้วกลับไปทิ้งตัวลงนั่งบนโซฟา มอง
ไวน์ที่ถูกรินลงในแก้วโดยไม่รู้สึกละอะไร เอื้อมมือไปหยิบรีโมตมากดเปิดเพลง
จากเครื่องเล่นชั้นดี ปล่อยให้ร่างจมลงไปพร้อมกับเสียงดนตรี

*I was a quick wet boy, diving too deep for coins
All of your street light eyes wide on my plastic toys¹*

ในไม่ช้าผมก็ดำดิ่งลงสู่อีกด้านหนึ่งของตัวเอง ทบทวนทุกสิ่งที่ผ่านมา
มาเตือนให้รู้ว่าได้เรียนรู้บางสิ่งมาตลอดชีวิต

การก้าวสู่จุดสูงสุดในตำแหน่งที่อยู่เหนือทุกคน ปรายตามองการกดขี่
ผู้อ่อนแออย่างไม่แยแส บดขยี้อิทธิพลทุกหนแห่งด้วยฝ่าเท้า และอำพราง
ตัวเองอยู่เบื้องหลังงานที่ภายนอกใสสะอาดทว่าแท้จริงกลับสกปรก

ผมคือผู้สืบทอดตระกูล **ชากระซากะ** และในตอนนี้บริษัทก็ตกเป็น
ของผมแต่เพียงผู้เดียว

ผมเป็นยาภูเขา

และกฎของยาภูเขาที่ผมจำขึ้นใจมาจนถึงตอนนี้คือ...

ยาภูเขา ต้องไม่กลัวที่จะหลังเลือด

ยาภูเขา ต้องไม่กลัวที่จะหลังน้ำตา

ยาภูเขา ต้องไม่ปริปากร้องขอสิ่งที่ตนปรารถนา หากปรีเข้าไปคว้าไว้

¹ เพลง Flightless Bird, American Mouth โดย Iron & Wine

ไม่ว่าจะด้วยวิธีสปรกใดๆ ก็ตาม

*Then when the cops closed the fair, I cut my long baby hair
Stole me a dog-eared map and called for you everywhere*

ทว่าในขณะที่เพลงยังคงบรรเลงคลอไปพร้อมกับลมหายใจแผ่วเบา
เสียงอีกเสียงหนึ่งในใจกลับกู่ร้องขึ้นทั้งที่ไม่มีใครได้ยิน

*Have I found you
Flightless bird, jealous, weeping or lost you, american mouth
Big pill looming*

ผมกำลังคิดถึงใครบางคน...ที่เปิดเพลงนี้ให้ฟังเป็นครั้งแรก

Chapter 1 : First

เวลาเช้าตรู่ รถฟอร์ดคลาสสิกสีฟ้าอมเขียวเคลือบเงาจอดข้างรั้วโรงเรียนอย่างเงียบๆ ‘ซิโนไค’ เป็นโรงเรียนที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่งในโตเกียว เปิดสอนตั้งแต่ชั้นอนุบาลจนถึงชั้นมัธยมปลาย จึงเป็นธรรมดาที่จะมีเด็กมากมายเดินเข้ารั้วโรงเรียนอย่างต่อเนื่องในตอนเช้า

ตอนนี้เองมีชายหนุ่มคนหนึ่งก้าวลงจากรถ แล้วเดินไปเปิดประตูให้ผู้ที่นั่งอยู่เบาะหลัง หล่อนเป็นหญิงสาวหน้าตาสะสวยเจ้าของรอยยิ้มใจดี และคำขอบใจอ่อนหวาน ผมยาวสีดำขลับรวบไปด้านหลังอย่างสุภาพเข้ากับชุดทำงานที่บ่งบอกว่าเป็นคุณครูของที่นี่

“ขอบคุณมากนะคะฟุมาะ ไม่น่าต้องลำบากเลย”

“เป็นหน้าที่ที่รับคุณหนู”

‘ฟุมาะ’ ตอบรับด้วยรอยยิ้มเช่นกัน เขาเป็นชายหนุ่มวัย 25 ปีที่มีรูปร่างสูงใหญ่กว่าคนทั่วไป ด้วยเชื้อสายยุโรปที่ติดตัวมาไม่มากก็น้อย ผมยาวเคลือบเงาสีน้ำตาลอ่อนหยักศกตามธรรมชาติ รับกับใบหน้าคมสันซึ่งสวมแว่นกันแดดไว้ ดูดีเสียจนนักเรียนหญิงมัธยมปลายหลายคนพากันเหลียว

มอง

“ไม่เปลี่ยนเลยนะคะ เป็นจุดสนใจเสมอเลย” หญิงสาวหัวเราะเบาๆ เมื่อเห็นเข้า “คราวหน้าถ้าเอารถรวมตมาส่งจะดีมาก ฉันไม่อยากให้นักเรียนแตกตื่นนะคะ”

“เย็นนี้ผมจะไปเปลี่ยนมาให้ครับ มียาคาเวซังไม่ได้บอกเรื่องรถก็เลยคิดว่าคืนนี้ น่าจะเหมาะที่สุด ต้องขอโทษจริงๆ ครับคุณหนู”

“ไม่เป็นไรคะ ถ้าอย่างนั้น...”

ก่อนที่จะได้บอกลา สายตาของหญิงสาวบังเอิญเหลือบไปเห็นคนกลุ่มหนึ่งเดินสวนเข้าไปในโรงเรียน ชายหนุ่มมองตามไปเช่นกัน พลันก็ต้องขมวดคิ้วมุ่น

พวกเขาถูกระชาคะ

ชายร่างสูงใหญ่สองคนไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเป็น ‘บอดีการ์ด’ ในชุดนอกเครื่องแบบ เดินขวบข้างเด็กน้อยอายุไม่เกินชั้นอนุบาล ทั้งคู่มองเขม็งตรงมาราวกับรับรู้ได้ด้วยสัญชาตญาณว่าเขากับหญิงสาวข้างๆ เป็นใคร

ในตอนนั้นเอง เป็นครั้งแรกที่เขาเลื่อนสายตาลงมองร่างเล็กที่สูงไม่ถึงเอวคนจุง ใบหน้าอง้าแดงกำเหมือนเพิ่งหยุดร้องไห้และเริ่มเบะปากจะร้องอีกครั้งเมื่อถึงหน้าประตูโรงเรียน เขาเกือบหลุดยิ้มเมื่อชายร่างใหญ่คนหนึ่งถึงกับย่อตัวลงนั่งเพื่อปลอบเด็กน้อยน่ารักคนนั้น

“ไม่เอานะครั้นนายน้อย อีกนิดเดียวก็ถึงแล้ว ตอนบ่ายผมกับบิได้จะรีบมารับนะครับ”

“จะ...จะกลับบ้าน ฮือ...” เด็กคนนั้นเริ่มร้องไห้ทำให้สีหน้าของชายทั้งสองคนปรากฏแววตื่นตระหนก

เห็นดังนั้น ฟูมะ ฮายาโตะ จึงไม่อาจกลั้นยิ้มได้อีกต่อไป ก่อนจะพบ

ว่า ‘คุณหนู’ ของเขาเริ่มเดินตรงเข้าไปหาคนทั้งสาม เขาไม่ได้ห้ามหล่อน แต่คอยเฝ้ามองอยู่ห่างๆ โทงวระ จิอากิ ก้มตัวลงลูบศีรษะเด็กน้อยด้วย ใบหน้ายิ้มแย้ม ก่อนจะเหลือบมองชายสองคนที่มีสีหน้าตกตะลึง

“ฉันจัดการเองค่ะ” หล่อนเอ่ยยิ้มๆ แล้วก้มลงมองเด็กน้อย “ไหนดูซิ วันนี้ยูกิยะคุงร้องให้อีกแล้วหรือ สัญญากับครูแล้วไงว่าจะไม่ร้องให้อีก”

“ฮะ...ฮือ...ฮือ...”

“วันนี้ครูได้ข่าวว่ายูมิซังจะเอาขนมมาแจกก่อนเข้าแถว ยูกิยะคุงไม่อายากินหรือคะ”

“...ฮึก...” เด็กน้อยเริ่มเงยหน้ามองคุณครูสาวที่ยังคงยิ้มให้ อย่างอ่อนโยน อากาศสะอึกสะอื้นค่อยๆ หายไปจนกระทั่งมือน้อยเอื้อมมากอดคอคุณครูสาว หล่อนอุ้มเขาแล้วยืนขึ้น ก่อนจะมองบอดี้การ์ดทั้งสองคน ด้วยสายตาที่เปลี่ยนไปเล็กน้อย สายตาที่พุ่มะรู้จักดี แต่ไม่ได้พูดอะไรขณะเดินมายืนข้างกายเจ้านาย

“ส่งเขาแค่นี้ก็พอ ฉันจะรับช่วงต่อเองค่ะ” หญิงสาวกล่าว รอยยิ้มที่เคยอ่อนโยนจางลง

“ถ้าคุณคิดจะทำอะไรนายน้อย!” บอดี้การ์ดคนหนึ่งคำรามลอดไรวีพัน

“ทำไมฉันถึงจะทำอย่างนั้นล่ะคะ” ตอนนีแวงตาเย็นชาปรากฏชัดเจน และแข็งกร้าวขึ้นเรื่อยๆ “โปรดเข้าใจด้วยว่าที่นี่เป็นโรงเรียน ฉันมีหน้าที่อื่น นอกจากสิ่งที่สมควรทำให้กับ ‘ทางบ้าน’ ฉะนั้นตราบิตที่ยูกิยะคุงยังเป็นนักเรียนของที่นี่ ก็ขอให้อ่านใจได้”

ทั้งสองคนพูดไม่ออก ได้แต่เฝ้ามองร่างบางอุ้มเด็กน้อยน่ารักเข้าประตูโรงเรียนไปโดยไม่อาจทำอะไรได้ จนตอนนี้เหลือเพียงชายอีกคนที่ยังคงยืนล้วงกระเป๋าในท่าสบายๆ รวากับจะยั่วโทษะ

“ยังไม่เข้าใจอีกหรือ คุณามะ อีโต้” พูมะมองทั้งสองคนด้วยแววตา
ดูแคลน “เลิกพะวัภพะวณกับเด็กแค่คนเดียว แล้วกลับไปหาอะอะไรมีสาระกว่า
นี้ทำไม่ดีกว่ารี”

“หน้อย!”

“อย่าไปฟังมัน คุณามะ” อีโต้ ชายผมดำที่มีร่างสูงกว่าเอ่ยด้วยแววตา
เกลียดชัง “ถ้าเกิดเรื่องจะยุ่งเข้าไปใหญ่ รีบไปกันได้แล้ว”

คุณามะมีท่าทางฉุนเฉียวแต่ก็ยอมทำตามที่คุณูปอก ทั้งสองคนหมุน
ตัวเดินกลับไปที่รถซึ่งจอดอยู่ไกลออกไป แล้วขับหายลับไปจากสายตา พูมะ
ถอนหายใจอย่างเสียบๆ พลางหยิบซองบุหรี่ปักไฟแช็กออกมา

ผู้สืบทอดของซากุระซากะ...ซากุระซากะ ยูกิยะ?

เป็นครั้งแรกที่เขาได้พบกับเด็กชายที่คุณหนุจิกิเอาใจให้ฟังอยู่บ่อยๆ
และคงไม่มีโอกาสได้พบหากบอดีการ์ดของคุณหนุไม่บังเอิญติดธุระในวันนี้
อดรู้สึกประหลาดใจไม่ได้ที่ทายาทคนสำคัญของแก๊งคู่แข่งอยู่ใกล้แค่เอื้อม

โทงาวะ กับ **ซากุระซากะ** คือสองตระกูลที่แข่งขันกันเพื่อได้เข้าชั้น
เป็นมือขวาของหัวหน้าแก๊งยาสูบที่ใหญ่ที่สุดในญี่ปุ่นอย่าง ยามาคุจิ จน
กระทั่งบัดนี้ยังไม่รู้ผลแพ้ชนะ บ่อยครั้งที่สมาชิกของทั้งสองฝ่ายมีปากเสียง
กันระหว่างการประชุม และมีไม่น้อยที่ใช้กำลังกันลับหลังหัวหน้าใหญ่ ดังนั้น
จึงแทบเป็นไปได้เลยที่จะเปลี่ยนแปลงรูปแบบความสัมพันธ์ให้ดีกว่าที่
เป็นอยู่ เพราะตั้งแต่เกิดความขัดแย้งเวลาก็ก่ว่งเลยมาหลายสิบปีแล้ว ซึ่ง
เป็นธรรมดาที่ความบาดหมางนี้จะถ่ายทอดจากรุ่นสู่รุ่น

พูมะพ่นควันบุหรี่ปากออกมา ขณะเอนตัวพิงรถอย่างใจลอย

...แล้วต่อจากนี้ไป เรื่องนี้จะจบลงยังไงกันนะ ซากุระซากะ ยูกิยะคุง?

‘ยูเกียจะไม่รู้เรื่องของพวกเขาโง่ทงว่ะ ฉันมั่นใจว่าทางนั้นคงไม่อยาก
เปิดเผยตัวเหมือนกัน ตราบใดที่ยังต้องการทดสอบผู้สืบทอดของเรา’

‘เข้าใจแล้วครับ แต่คุณพอแน่ใจได้ยังไงว่าพวกนั้นจะไม่ทำอันตราย
เขา?’

‘ถ้าเกิดอะไรขึ้นกับยูเกีย ยามากุจิจะต้องรู้แน่ว่าเป็นฝีมือของพวกเขา
โง่ทงว่ะ อีกอย่าง คนอย่างโง่ทงว่ะ จีอากิ ไม่ใช่ผู้หญิงธรรมดา หล่อนรู้วิธี
รักษาความสัมพันธ์นี้ดี และการทดสอบยูเกียะก็เช่นกัน’

สิบสามปีต่อมา

เขามาที่นี้อีกแล้ว

ผมพิมพ์กำกับตัวเอง ขณะมองผ่านกระจกหน้าต่างลงไปยังสนามหญ้า
ข้างตึกเรียน ฝ้าดูใครคนหนึ่งพยายามถ่ายรูปเจ้าแมวสีเทาที่หลบขึ้นไปอยู่
บนต้นไม้ ซึ่งอาจไม่ใช่เรื่องแปลกหากเจ้าตัวเป็นนักเรียนหรือบุคลากรที่เข้า
ออกโรงเรียนได้ทุกเมื่อ

แต่เพื่อนในห้องกลับพูดกันว่า ‘เขา’ เป็นแค่ ‘คนขับรถ’ ของคุณครู
โง่ทงว่ะ

ฟูมะ ฮายาโตะ

เขาเริ่มมาที่นี้ตั้งแต่ผมจำความได้ ไม่ใช่การมาเยือนเป็นประจำแต่ว่า
นานๆ จะมาสักครั้ง ทุกครั้งเขาจะมาพร้อมกับกล้องถ่ายรูปเพื่อเก็บทัศนีย-
ภาพต่างๆ ในโรงเรียนรวมถึงผู้คน จนแทบกลายเป็นคนคุ้นเคยโดยเฉพาะ
กับพวกนักเรียนหญิงที่พากันปลาบปล้ำเขา บางคนบอกว่าเขาทำอาชีพ
เสริมเป็นช่างภาพอิสระ แต่ถึงอย่างนั้นการมาของเขากลับไม่ได้รับการคัดค้าน
จากทางโรงเรียนจนน่าประหลาดใจ ทั้งที่เป็นคนนอกแท้ๆ

ผมเริ่มขมวดคิ้วเมื่อเป้าสายตาค่อยๆ หมดหวังจากเจ้าแมวตัวเดิม ชายคนนั้นยกมือขึ้นลูบท้ายทอย ทำท่าเหมือนหัวเราะออกมาแล้วกลับไปนั่งรออยู่ข้างตึกฝั่งตรงข้ามเหมือนยังไม่พอใจ นั่นทำให้ผมยิ้มเยาะบางๆ ก่อนจะหันกลับมาขีดเขียนรูปที่ตัวเองวาดเล่นค้างไว้ในสมุดบันทึก

“ท่าทางพุ่มะซังจะไม่มีโชคอีกแล้วนะ” เด็กสาวที่นั่งข้างหน้าหัวเราะคิกคักกับเพื่อนของหล่อน

พอได้ยินแบบนี้ผมเลิกคิ้วแล้วย่นจมูก หมอนั้นมักเป็นสาเหตุให้พวกผู้หญิงแสดงท่าทางแบบนี้ออกมาเสมอ ผมตวัดสายตาไปมองเขาอีกครั้ง ด้วยคำถามที่ยังไม่ได้รับคำตอบว่าทำไม

...ลูกครึ่งยุโรป ส่วนสูงเกินมาตรฐาน ผมหยักศกสีน้ำตาลอ่อน ผิวขาวจัด เคราบางๆ ที่คาง และรอยยิ้มอ่อนโยน...

ผมพ่นลมออกมาทางจมูกอย่างขัดใจเมื่อนั้นคือความจริงอันไร้ข้อกังขา ว่าแล้วก็ปิดสมุดบันทึกดังจับจนสาวๆ ด้านหน้ารวมถึงเพื่อนร่วมชั้นอีกสองสามคนสะดุ้งโหยง หลายคนส่งสายตากรงๆ มองมา ผมไม่ใส่ใจแล้วเคลื่อนตัวออกจากเก้าอี้

“...จะไปไหนนะ ซากุระซากะคุง” เสียงแหบแห้งแฝงความลึกลับดังมาจากครูผู้สอนหน้าชั้นเรียน ผมมองดูเขา และก็พบกับท่าทางประหม่าน่าสมเพช

คนพวกนี้เป็นเหมือนกันหมด

พวกเขากลัวผม

ผมเดินออกจากห้องไปโดยไม่ตอบอะไร พร้อมกับได้ยินคำพูดไล่หลังที่พวกเพื่อนร่วมชั้นพากันกระซิบกระซาบ

“...ยาคุซ่า”

มารู้ตัวอีกทีก็พบว่าแดดฟ้าในเช้าวันนี้ไม่มีแดด ผมทำแขนกับขอบ
กำแพงคอนกรีตเตี้ยๆ มือจัดการจุดบุหรี่แล้วสูบอย่างเคยนิลัย เงยหน้าขึ้น
มองท้องฟ้าที่มีก้อนเมฆสีขาวลอยเอื่อยๆ ผมไม่ชอบผู้คน และชินกับการ
อยู่ตัวคนเดียว หรือทำอะไรตามใจ

ผมมาจากครอบครัวยากูซ่า

ไม่รู้ข่าวว่าเรื่องนี้รั่วไหลออกไปตั้งแต่เมื่อไหร่ พอขึ้นชั้นมัธยมต้น พวก
เพื่อนร่วมชั้นและคุณครูต่างพากันตีตัวออกห่าง ผมใช้ชีวิตตัวคนเดียวมา
หลายปีโดยไม่มีเพื่อนสนิทสักคน จนบางครั้งก็นึกแปลกใจว่าโตมาในที่แบบ
นี้ได้ยังไงจนกระทั่งขึ้นชั้นมัธยมปลาย และปีนี้ก็เป็นปีสุดท้ายที่จะได้อยู่ที่นี่

“เป็นเด็กเป็นเล็ก สู้บุญหรือมันจะดีหรือ”

ผมสะดุ้งตกใจ หันไปมองต้นเสี้ยวที่โผล่ออกมาโดยไม่ทันตั้งตัว

“ว่าไง จะดีหรือ?” เจ้าของเสี้ยวถามซ้ำ ร่างสูงสวมเสื้อแจ็กเก็ตหนัง
พร้อมสะพายกระเป๋าปล้อง ผมสูบน้ำตาลอ่อนรวบไว้หลวมๆ เข้ากับใบหน้า
คมคายที่ไม่ได้สวมแว่นกันแดด เผยให้เห็นดวงตามสวยอย่างชาวต่างชาติ
ที่เพิ่งเคยเห็นเป็นครั้งแรก

“ไม่ใช่เรื่องของคุณ” ผมตอบปิดแล้วหมุนตัวมาเผชิญหน้ากับอีกฝ่าย
โดยที่มีมือยังคงคืบบุหรี

“แต่ถ้าครูขึ้นมาเห็น...”

“แล้วก็ไม่ใช่เรื่องของคุณด้วย” ผมขีดหน้าขึ้น “คนนอกที่ถือวิสาสะ
ขึ้นมาถึงแดดฟ้าตึกเรียน ก็ไม่มีสิทธิ์พูดแบบนั้นเหมือนกัน”

เขาคนนั้นนิ่งงันไปสองสามอึดใจก่อนจะหัวเราะออกมาอย่างอารมณ์
ดี ถึงนี้จะไม่ใช่ครั้งแรกที่ได้เห็นรอยยิ้มมีเสน่ห์นั้น แต่มันกลับทำให้ผมรู้สึก
ซัดใจ

“มีอะไรน่าขำ”

“เธอเนี่ย มองโลกในแง่ดีจริงๆ เลยให้ตายสิ” เสียงหัวพุดขึ้นอย่างอ่อนโยนแล้วเดินเข้ามาใกล้ เอ้อมมือมาแย่งบุหรี่ปั้นมือผมไปสูบก่อนจะเอนหลังพิงกำแพง

“เอาคืนมา” ผมช่วยคอเสื้อของเขาแล้วกระชากอย่างแรง! ทว่าร่างนั้นกลับไม่สะทกสะท้าน แถมยังเป็นฝ่ายยื่นหน้าเข้ามาใกล้จนกลิ่นบุหรี่ปริชยมาเตะจมูก

“ใจเย็นนะ ยูกิยะคุง ฉันไม่แย่งไปเฉยๆ หรือก” เขายิ้มกว้างขึ้น

เฮ้...

“รู้ชื่อผมได้ยังไง”

“ก็แค่รู้ ไม่สำคัญอะไรนี่”

“ฉันคงรู้ด้วยสินะว่าผมเป็นใคร” ผมยิ้มเยาะ “ทำเป็นยิ้มผู้ใจจริงคุณก็กลัวจนหัวหดเหมือนกับคนอื่นๆ คนอย่างคุณมันน่าสมเพช!”

“แล้วถ้าฉันบอกว่าไม่กลัวล่ะ?” น้ำเสียงอ่อนโยนกว่าเดิมเรียกให้บางอย่างในอกออกแรงเต้นรัวจนเจ็บ ดวงตาของผมเบิกกว้าง จ้องค้างอยู่อย่างนั้นจนตาแห้งและในไม่ช้าก็ต้องกะพริบถี่รัว

“โกหก”

“อย่าพูดจาใจร้ายนักสิ” เขาเลิกคิ้วขึ้นสูง ก่อนจะมองผมตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า “แล้วจะให้ฉันกลัวเด็ก ม. ปลายตาแป๋วอย่างกับแมวแบบเธอเนี่ยไม่ไหวละมัง”

ผมขบฟันแน่นให้กับคำยั่วยุ่นั้น

“นี่ ยูกิยะคุง” เขาเอียงคอเหมือนจะพูดอะไรต่อก่อนส่งบุหรี่ปั้นให้ผมรีบรับมาแล้วปล่อยคอเสื้อเขา แต่ไม่ทันถอยไปไหนร่างสูงก็ก้าวเข้ามา

ใกล้เรื่อยๆ จนผมต้องก้าวถอยหลังและไม่นานแผ่นหลังก็ชนกับกำแพง ทว่า
อีกฝ่ายไม่มีทีท่าว่าจะหยุด

“จะทำอะไรนะ...”

ตอนนั้นเอง มือใหญ่เอื้อมมายันกำแพงที่ด้านข้างผมไว้ก่อนจะโน้ม
ตัวลงมา ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนนั้นมีพลังบางอย่างสะกดไม่ให้ผมขยับไปไหน
กลืนบุหรี่ปากๆ โขยมาปะทะจมูกพร้อมกับลมหายใจอุ่นๆ ที่ไม่คุ้นเคย

“ฉันชื่อพุ่มะ ฮายาโตะ ยินดีที่ได้รู้จัก ซากุระซากะ ยูกิยะคุง”

และนั่นเป็นครั้งแรก ตั้งแต่ที่ทุกคนรู้ว่าผมเป็นยาภูเขา...

...ที่ผมได้ยินคำว่า 'ยินดีที่ได้รู้จัก'

“คุณนั่นสิ คนนั่นไง!”

“ไม่จริงน้า นั่นมันคนที่เคนตะคุงบอกว่าเป็นพวกยาภูเขานี่”

เช้าวันนี้ไม่ว่าจะเดินไปที่ไหน ผมก็ได้ยินแต่เรื่องของตัวเอง

“อ๊ะ ซากุระซากะคุง...”

ตอนนั้นเอง มีนักเรียนหญิงคนหนึ่งเดินเข้ามาหาผม เราไม่เคยคุย
กันมาก่อน ผมรู้แค่ว่าหล่อนเป็นเซียร์ลีดเดอร์ที่มีผู้ชายแอบชอบมากที่สุด
ในชั้นปี ผมเลิกคิดว่าขณะทอดมองใบหน้าน่ารักอมชมพูที่ดูไม่ออกว่าเป็น
ธรรมชาติหรือเพราะเครื่องสำอาง หล่อนยื่นสมุดโน้ตสีฟ้าอ่อนในมือมาให้

“ได้ยินว่าตอนนี้มีอีเมลแล้ว ช่วยจดให้หน่อยได้มั๊ยจ๊ะ”

และนี่คือสาเหตุที่เกิดเรื่องในวันนี้

ผมไม่มีอีเมล...อย่างน้อยก็อีเมลที่สามารถเปิดเผยได้

“เข้าใจผิดแล้ว” ผมตอบเสียงเรียบด้วยสีหน้าเย็นชา กำลังจะเดิน
จากไปถ้าไม่คิดว่าเสียงเล็กๆ ร้องเอาไว้เหมือนพยายามตี้อ

“...นะจ๊ะ อายาโนะจังบอกว่าคุณแฮ็ดเพื่อนในห่องไปตั้งหลายคน”

“จ้ะก็ไปถามจากพวกนั้นเอาสิ”

ผมเดินออกมาอย่างหงุดหงิด ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าหล่อนทำหน้ายังงัแต่ผมไม่สนใจ เพราะตอนนีโบน้าของใครบางคนทีแท่มั่นใจได้ว่าเป็นตัวต้นเรื่องลอยเข้ามาในสมอง ทำให้นึกถึงเรื่องทีเกิดขึ้นเมื่อก่อน

‘ฉันชื่อพุมะ ฮายาโตะ ยินดีทีได้รู้จัก ซากุระซากะ ยูกียะคุง’

ผมนึ่งไปครู่ใหญ่เมื่อรู้ตัวว่าพุดไม่ออก แต่แล้ว...

‘ผมรู้้อยู่แล้วว่าคุณเป็นใคร’ ผมพยายามตั้งสติ ใจทีเต้นรัวเมื่อครู่ค่อยๆ ซ้าลงจนกระทั่งกลับเป็นปกติ แต่ก็เต้นเร็วขึ้นอีกครั้งเมื่ออีกฝ่ายทำหน้าแปลกใจสุดๆ จนเริ่มกลายเป็นสีหน้าฉงนสนเท่ห์แบบเด็กๆ

‘เอ๊? หมายความว่างั’

‘ไม่้อยากจะเชื่อ หมอนี้พิลึกสุดๆ’

‘ไม่รู้หรือว่าพวกผู้หญิงเกือบทั้งโรงเรียนพุดถึงแต่เรื่องคุณทุกครั้งที่คุณมา’

‘หรือ...’ เขาลากเสียงยาวก่อนจะยิ้มเจ้าเล่ห์ ‘แบบนี้แสดงว่ายูกียะคุงก็แอบสนใจฉันอยู่เหมือนกันละสิใช่ม่ย’

อาการพุดไม่ออกทำให้ผมสับสนหรือในเมื่อจนมันหล่นลงบนพื้น ดวงตาสีน้ำตาลคู่นั้นจ้องตรงมาอย่างไม่วางตาจนผมเริ่มไม่ไว้ใจ ออกแรงผลักแผ่นอกหนาอย่างแรงให้อีกฝ่ายถอยไป แต่เขากลับหัวเราะชอบใจเสียอย่างนั้น

‘ฮ่าๆๆ ล้อเล่นน่า คนแก่อย่างฉันคงไม่เหมาะะกับเธอหรอก’

‘อย่ามาพุดจาไร้สาระ!’

แต่ดูเหมือนเขาจะไม่สนใจอาการฉุนเฉียวของผมเลย ตอนนั้นเอง

ที่ฟู่มะ ฮายาโตะ ก็มลงหยิบกล่องออกมาจากกระเป๋า เป็นกล่องยี่ห้อมดที่
ผมพอจะรู้ว่าราคาแพงไม่น้อย เขากดปุ่มบางอย่างสองสามที และทุกๆ ที่
ไม่ได้ทำท่าทางเหมือนเครื่องอะไรไว้เป็นพิเศษ เสียง ‘ชะะ’ เบาๆ กลับดังขึ้น
เมื่อกล่องอยู่ในระดับสายตาของผม

‘ทำอะไรนะ...’

เขายิ้มกริ่ม

‘เธอเล่นเฟซบุ๊กี่เปล่า ยูกียะคุง?’

ถึงคำตอบจะเป็น ‘ไม่’ แต่ในไม่ช้าผมก็พบว่าตัวเองมีทั้งอีเมลและเฟซ-
บุ๊กเสียแล้ว

คืนเดียวกันนั้นผมนั่งขมวดคิ้วอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์เกือบสิบนาที
เมื่ออยู่ๆ โปรแกรมน MSN Messenger ก็ปรากฏขึ้นมาทั้งที่ผมไม่เคยโหลด
เก็บเอาไว้ พร้อมอีเมลแอดเดรสชื่อว่า sakurayukiya409 กับพาสเวิร์ดที่
เซฟอยู่ก่อนแล้ว โดยที่ทั้งหมดไม่อาจหาที่มาได้

ถูกแฮ็ก?

ผมลังเลที่จะเข้าระบบแต่สุดท้ายก็ยอมทำตามและมั่นใจว่าเป็น
แอดเดรสแอบอ้างเพราะผมไม่เคยมีอีเมล แต่แล้วก็พบว่ามันเป็นการแอบอ้าง
ที่แนบเนียนที่สุด เมื่อเพื่อนในรายชื่อทุกคนเป็นคนที่ผมรู้จักโดยเฉพาะอย่าง
ยิ่งเพื่อนห้องเดียวกัน ตอนนั้นหน้าตาต่างสองสามบานดังขึ้นมาพร้อมกับคำ
ทักทาย หลายคนเดาเอาเองจากชื่ออีเมลว่าเป็นผม คำทักส่วนใหญ่จึงกลายเป็น...

‘นั่นซาคุระซากะคุงหรือ?’

ไม่เพียงแค่นั้น กล่องขาเข้ายังเต็มไปด้วยข้อความจากเฟซบุ๊ก ความ

รู้สึกในตอนนั้นคืองุนงงจนพูดไม่ออก นอกจากข้อความ welcome และ friend accepted จากใครก็ไม่รู้มากมาย อีเมลฉบับอื่นๆ ก็กลายเป็นการแจ้งอัปโหลดรูปภาพจาก Fuma Hayato

ฟูมะ ฮายาโตะ...

ทุกอย่างชัดเจนแล้วว่าเป็นฝีมือของหมอนี่ ผมตัดสินใจเปิดอีเมลฉบับหนึ่งแล้วตามลิงก์ไปยังอัลบั้มของเขา แต่พอเห็นเข้าก็ถึงกับอึ้ง...

ทั้งหมด มีแต่รูปของ 'ผม'

ทั้งรูปที่แกลิ่งถ่ายตอนเจอกันบนดาดฟ้า รูปอื่นๆ ที่แอบถ่ายตอนผมไม่รู้ตัว ตั้งแต่ยังไม่เคยคุยกันจากระยะไกลและใกล้ เยอะเกือบแปดสิบรูป จนแทบทำให้ผมเห็นกิจวัตรของตัวเองผ่านรูปพวกนี้

นี่เขา...ทำแบบนี้มานานแค่ไหนแล้วนะ

ผมได้ดูมันอยู่เกือบครึ่งชั่วโมง ตามตัวเองในใจว่านี่นะหะหรือวิธีที่ทำให้เขารู้จักผม ฝ้ามองจากที่ไกลๆ เก็บรูปถ่ายแทนความทรงจำ อาจฟังดูเหมือนพวกจิตไม่ปกติ แต่นึกไม่ออกเลยว่าตาลุงหน้าตาใจดีจะคิดอะไรทำนองนั้นได้

...วิชาที่หนึ่งผมรู้สึกหัวใจเต้นแรงขึ้นเรื่อยๆ สาเหตุที่พอนึกได้คือ นี่เป็นครั้งแรกที่เห็นรูปถ่ายของตัวเองหากไม่นับภาพทางการที่ถ่ายกับทางโรงเรียน ผมจ้องรูปตัวเองที่กำลังทำหน้าบูดบึ้งมองตรงมาที่กล้อง รูปนั้นเป็นรูปแรกที่เขาถ่ายหน้าผมตรงๆ เมื่อเข้านี้ก่อนจะชิงหนีไป โดยไม่รู้ตัว ผมผลอดเลื่อนมือไปสัมผัสหน้าจอกที่สะท้อนใบหน้ายุ่งๆ ของตัวเอง

...นี่คือรูปภาพของผมเอง

“นายน้อยครับ อาหารพร้อมแล้ว”

ผมสะดุ้งตกใจเมื่อเสียงพอบ้านดังมาจากอีกฟากของประตู รีบซัก

มือกลับแล้วปิดหน้าจอโดยเร็ว หลีกเลี่ยงการกดปุ่มโดยไม่ขานรับ แต่ก่อนออกจาก
ห้อง... บางอย่างเรียกให้ผมเหลียวกลับมา
ทำแบบนี้ไปเพื่ออะไรกัน... พูมะ ฮายาโตะ

Chapter 2 : Unpredictable

ตลอดทั้งวันมีความเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นไม่น้อย เพื่อนในห้องเริ่มกล้าที่จะพูดคุยกับผมด้วยสาเหตุที่พอรู้ว่าทำไม แต่ผมกลับแสร้งทำเป็นไม่ใส่ใจ และหันมาใช้เวลานอกห้องเรียนเป็นส่วนใหญ่เหมือนอย่างเคย โดยการออกมาเดินเล่นบนระเบียงทางเดินพร้อมกับเสียบหูฟังเพื่อกลบเสียงฟ้าคะนองด้านนอก ฝนที่ยังตกอยู่ไม่มีทีท่าว่าจะหยุด ผมเกลียดหน้าฝนเป็นที่สุด เพราะมันทำให้ผมเสียบริเวณสูบบุหรี่ไป พอเดินมาเรื่อยๆ จนถึงหน้าห้องพักครูในชั้นเดียวกัน...

“นาโอกิ...”

ผมอุทานออกมาเมื่อสายตากับร่างแสนคุ่นบนวีลแชร์ออกมาจากประตูที่ห่างออกไปไม่กี่ก้าว โดยมีชายอีกคนทำหน้าที่เซ็นอยู่ด้านหลัง เขาสวมสูทราคาแพงที่เหมาะสมกับผมยาวประจำสีดำขลับและไบหน้าละมุนตา หากแฝงความเยือกเย็น เมื่อดวงตาคู่นั้นเลื่อนมาพบผม ความเย็นชาทั้งหลายก็กลับกลายเป็นความอ่อนโยนโดยพลัน

“ยูกิยะ?”

ผมรีบเดินเข้าไปหาเขาแล้วปลดหูฟังออก “พี่มาทำอะไรที่นี่?”

ใช่แล้ว ซากุระซากะ นาโอกิ คือพี่ชายเพียงคนเดียวของผม

“บังเอิญแวะมาแถวนี้ เลยอยากเข้ามาคุยกับคุณครูโทงวะสักหน่อย เรื่องความประพฤติของนายนั่นล่ะ รู้สึกช่วงนี้จะขาดเรียนบ่อยไปหน่อยนะ” เสียงนุ่มนวลตอบกลับมาด้วยใบหน้าที่ยิ้มๆ ตอนนั้นเองหญิงสาวคนหนึ่งก็ก้าวออกมาจากห้อง หล่อมนมองผมด้วยสายตาประหลาดใจ

“เอ๊ะ! ตอนนี่เรียนฟิสิกส์ไม่ใช่เหรอ ยูกิยะคุงออกมาทำอะไรแถวนี้ล่ะ?”

ผมอึ้ง ปกติถ้าเป็นคนอื่นผมคงเดินจากไปโดยไม่ใส่ใจ แต่เมื่อไหร่ที่เป็นคุณครูโทงวะ...

“...ผมจะไปห้องน้ำ”

“งั้นหรือจ๊ะ” เสียงหวานไม่ได้แฝงแววใดๆ แต่ใบหน้าสวยกลับบอกชัดเจนว่าไม่เชื่อในสิ่งที่ผมพูด ถึงอย่างนั้นหล่อนก็เลือกที่จะยิ้มให้โดยไม่ว่าอะไร นั่นเป็นสิ่งที่ทำให้ความคิดบางอย่างผุดขึ้นมาในหัวผม

ผู้หญิงคนนี้แตกต่างจากคนอื่น

โทงวะ จิอากิ

ตั้งแต่จำความได้ หล่อนแทบจะเป็นครูเพียงคนเดียวในโรงเรียนที่ใส่ใจกับนักเรียนอย่างเต็มที่ ทั้งทุ่มเทและจริงจัง จากการเฝ้าดูมานานตั้งแต่เรียนชั้นประถมทำให้ยอมรับว่าชอบหล่อนมาก บางครั้งอดคิดไม่ได้ว่าอีกฝ่ายอาจใจดีด้วยเพียงเพราะเรื่องของครอบครัว แต่พอได้เห็นรอยยิ้มแบบนั้นที่ไร้ความคิดนั้นก็หายไปเสียเฉยๆ

“ไม่ใช่ว่าตั้งใจโดดเรียนหรอกหรือ ยูกิยะ” นาโอกิเปรยเหมือนรู้ทันผมเสียงที่จะสบตาเขา เพราะนาโอกิมักรู้ความจริงทุกอย่างเกี่ยวกับ

ผมเสมอโดยไม่จำเป็นต้องพูดออกมา ในฐานะพี่ชาย ผมคิดว่าเขาเป็นพี่ชาย
ที่ยอดเยี่ยม และคงได้เป็นผู้สืบทอดที่ถูกต้องถ้าไม่ประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์
เมื่อหลายปีก่อน นั่นคือสาเหตุที่นาโอกิต้องนั่งรถเข็นมาจนถึงทุกวันนี้

“นาโอกิซัง จะกลับเลยมั๊ยครับ?” เสียงทุ้มของชายที่อยู่ด้านหลังรถ
เข็นถามขึ้น เขาเป็นผู้คุ้มกันของนาโอกิที่อายุมากกว่าผมเพียงไม่กี่ปี แต่มี
ร่างกายสูงใหญ่แข็งแรง หน้าตาและผิวคมเข้มอย่างชาวโอกินิวาว่า แต่เฉยชา
จนดูไร้อารมณ์ ชื่อของเขาคือ โยเนตะ ชิน

“ก็ดีเหมือนกัน” นาโอกิพยักหน้าเล็กน้อย หันกลับมายิ้มให้ผมและ
ครูโงทาวะ “กลับก่อนนะยูกิยะ แล้วผมจะแวะมารบกวนใหม่ครับคุณครู วัน
นี้ขอตัวก่อน”

“เดินทางปลอดภัยค่ะ ซากุระซากะซัง”

หลังจากครูโงทาวะบอกลา ผมเฝ้ามองทั้งสองจากไปจนลับสายตา
พลางคิดในใจ...หากใครรู้ว่า มี 'ยาคุซ่า' ก้าวเข้ามาในโรงเรียนแบบนี้ ผมจะ
ถูกมองด้วยสายตาแบบไหนกันนะ ทั้งพวกเพื่อนๆ ที่เริ่มเข้ามาคุยด้วย ทั้ง
อีเมลที่เต็มไปด้วยคำทักทาย ทุกอย่างอาจหายไปหมด

แต่มันจะสำคัญอะไร

“ห้องเรียนไม่น่าอยู่ขนาดนั้นเลยหรอ” เสียงหวานถามขึ้นทำให้ผม
รู้สึกตัว ผมไม่ตอบ เลื่อนสายตาไปมองทางอื่นกระทั่งได้ยินเสียงหัวเราะ
เบาๆ ตามด้วยมือนุ่มที่เอื้อมมาลูบศีรษะผมอย่างเอ็นดูถึงแม้ตอนนี้หล่อน
จะตัวเล็กกว่าก็ตาม ช่วงขณะหนึ่งผมหวนนึกถึงช่วงเวลาของตัวเองยังสูงไม่ถึง
หัวไหล่ของหล่อน

“ก็นิดหน่อย” ผมตอบตามตรง

“ไม่แปลกใจเท่าไร” หล่อนเอียงคอมองดูผมอย่างพิจารณา แวบ

หนึ่งสายตาคู่นั้นบอกว่าเฟิ่งนี่อะไรได้ “จริงสิ เมื่อเช้ามีใครบางคนฝากบอก ว่าอาจจะมาส่งครูไม่ได้สักวันสองวัน เผื่อว่ายูกิยะคุงจะรอดอยู่”

ผมเบิกตากว้าง ก่อนจะพูดออกไปอย่างเย็นชา “ถ้าครูหมายถึงผู้ชาย คนนั้นละก็ ผมไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับเขา”

“ฟูมะเขาก็แค่คิดว่ายูกิยะคุงคงมีอะไรอยากคุยด้วยเท่านั้นเอง” ครู โทงาวะยิ้มกว้างขึ้น “ครูไม่รู้หรือทราบดีว่าไปรู้จักกันตอนไหน แต่ฟูมะนะเขา เป็นคนใจดี และถ้าคิดจะทำอะไรไม่มีทางล้มเลิกง่ายๆ แน่”

“ไม่เกี่ยวกับผม”

“ถึงจะพูดแบบนี้ก็เถอะ จริงๆ เขาไม่ให้ครูบอกเธอหรือทราบดี แต่ว่า ...” ครูโทงาวะหัวเราะเบาๆ “เขาน่าจะชอบเอารูปยูกิยะคุงมาอวด บอกว่าเด็ก อะไรหน้าตาน่ารักอย่างกับลูกแมวเนาะ”

ผมถึงกับอ้าปากค้าง พยายามหาคำต่อว่าแต่สมองกลับคิดไม่ออก ตอนนีครูโทงาวะเดินกลับไปประตูห้องทำงาน แต่มีบางสิ่งสั่งให้ผมรั้ง หล่อนเอาไว้

“เดี๋ยวก่อนฮะ”

“ว่าไงจ๊ะ”

“บอกเขา...ว่าเลิกยุ่งกับผมสักที! มันน่ารำคาญ!”

ผมไม่รอฟังคำตอบ หมุนตัวจากมาให้เร็วที่สุดโดยไม่มองหน้าครูโทงาวะอีก ผมเกลียดตัวเองที่เป็นแบบนี้ทุกครั้งที่มิใคร่เอ่ยถึงคนคนนั้น ทั้งที่เป็นคนแปลกหน้า แต่เพียงแค่ว่าพูดไม่กี่คำและการกระทำที่ชัดเจนว่าไร้ เหตุผลกลับทำให้ผมพบความรู้สึกแปลกใหม่ที่ไม่ว่าจะเรียกว่าอะไร หากในใจ ลึกๆ รู้แต่เพียงว่า...

มันไม่สมควรเกิดขึ้นกับผมเลย

ผมสายศิระะแรงๆ ในที่สุดก็หยุดยืนอยู่ที่ริมกระจกหน้าต่างหลังจาก
สาวเท้าห่างออกมาพอสมควร ฟิงตัวกับกระจกที่อีกฟากเติมไปด้วยเม็ดฝน
สาตกระทบ ผมค่อยๆ ทรวดตัวลงนั่งด้วยอาการครุ่นคิดจึงทำให้ดวงตาดู
เหม่อลอยโดยไม่รู้ตัว

ตืดต...ตืดตต...

แต่แล้วอยู่ๆ โทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้น พอหยิบออกมาจากกระเป๋า
กางเกงก็พบกับเบอร์ที่ไม่รู้จัก

“ฮัลโหล?”

“ยูกียะคุง”

ผมชะงักงัน

เสียงนี้...

‘นายน้อย กลับเข้ามาเถอะครับ! บอสไม่ได้ตั้งใจจะพูดแบบนี้หรอก
ครับ’

วันนั้นฝนตก

ผมยืนอยู่หน้าประตูบ้าน ซึมซาบเม็ดฝนที่สาดลงมาตรงๆ จนรู้สึก
เจ็บไปทั้งหน้า หลับตาลง รู้สึกว่าหัวสมองว่างเปล่าแทนที่จะเติมไปด้วยคำ
สบประมาทจากคนเป็นพ่อที่ตอกย้ำมาเมื่อครู่นี้ ลูกน้องคนอื่นๆ พยายาม
พาผมกลับเข้าไป

ทั้งๆ ที่มีพวกเขาอยู่ตรงนั้น แต่ผมกลับรู้สึกว่ามีใคร

วันนี้ฝนตก

...ทั้งที่ไม่มีใครอยู่ข้างๆ แต่ผมกลับไม่รู้สึกรว่าอยู่ตัวคนเดียว

“นั่นใคร”

“ว่า จำฉันไม่ได้แล้วหรือ น่าน้อยใจจริงๆ” ท่ามกลางเสียงซ่าๆ ของสายฝนจากอีกฝั่งของกระจก เสียงนั้นฟังดูน่าหมั่นไส้เป็นที่สุด ถึงจะนุ่มนวลอ่อนโยนเหมือนอย่างที่เคยได้ยิน แต่เดาว่าเขาคงรู้ว่าผมจำเสียงเขาได้ ผมจึงเงิบ รอคจนเขาเป็นฝ่ายพูดต่อ

“ที่โรงเรียนฝนตกเหมือนกันสินะ ท่าจะหนักเอาเรื่อง”

“เอาเบอร์ผมมาจากไหน”

“เป็น-ความ-ลับ” เขาหัวเราะ

ผมขมวดคิ้ว “มีอะไรน่าฆ่า”

“ก็เธอดูหัวเสียอีกแล้วนี่นา เรามาคุยกันดีกว่า ไม่ได้หรือ”

“คุณต้องการอะไร” ผมยิงคำถามอย่างจริงจัง “เรื่องรูปพวกนั้น มีจุดประสงค์อะไรกันแน่”

“ก็อยากรู้จัก”

ตอนนั้นผมรู้สึกเหมือนช่องอกถูกคว้านลึกจนเจ็บ เมื่อน้ำเสียงอ่อนโยนวนเวียนอยู่ในหัว ขาที่เคยเหยียดออกค่อยๆ ชันขึ้นมากอดไว้ แล้วแนบมือถือไว้ระหว่างแก้มกับไหล่ ในที่สุดผมก็ยิ้มเยาะให้ตัวเองรวมทั้งคำพูดที่คิดเอาเองว่าเขาโกหก

“ไม่มีใครอยากรู้จักผมขนาดนั้นหรอก”

“คุณเป็นอะไร ตาลุงโฮโมรึไง” ผมถาม อีกฝ่ายเงิบไปสักพัก แต่แล้วก็ระเบิดเสียงหัวเราะออกมาเหมือนไม่ได้หัวเราะมานาน

“ฮ่าๆ ๆ ๆ! ฮ่าๆ ๆ ๆ!! เธอนี่น่ารักชะมัด ฮ่าๆ ๆ!”

“ฆ่าอะไร” ผมขบฟันแน่น “ถ้าใคร มาด้วยเรื่องแค่นี้...”

“เดี๋ยวก่อนอย่าเพิ่งวาง” เขารีบตัดบท “เพิ่งเคยมีคนหาว่าฉันเป็นโฮโม

ก็คราวนี้ละ ฮ่าๆ ๆ!!”

“แล้วผู้ชายปกติที่เผลอเที่ยวตามต๊อดเด็กผู้ชายที่แทบไม่รู้จักกันแบบนี้”

“ใครว่าฉันแทบไม่รู้จักเธอ” เสียงของเขาฟังดูอารมณ์ดี “ฉันน่าจะรู้เรื่องเธอมากกว่าที่เธอคิดนะ”

“หมายความว่ายังไง”

“ไม่บอก”

“นี่คุณ...”

แต่แล้วเสียงกริ่งหมดคาบเรียนก็ดังขึ้นจนผมสะดุ้ง ทว่าสิ่งที่ได้ยินจากปลายสายบอกให้รู้ว่านอกจากเสียงฝนสาดแล้วยังมีเสียงกริ่งแบบเดียวกันดังมาด้วย

“คุณอยู่ที่ไหนนะ”

“ความลับ” เขาตอบกลับมา “ได้เวลาต้องไปแล้ว ไว้คุยกันใหม่นะ ยูกิยะคุง”

“ตะ...ได้ยว!”

ต๊อด...ต๊อด...ต๊อด...

ผมสับสนในใจเมื่ออีกฝ่ายวางสายไปดื้อๆ ได้แต่มองโทรศัพท์มือถือในมืออย่างขัดใจ ก่อนที่สัญชาตญาณจะสั่งให้ลุกพรวดแล้วมองออกไปนอกกระจกหน้าต่างที่เต็มไปด้วยเม็ดฝน สิ่งที่เห็นทำให้ผมกอดพนักจรด และแนบหน้าผากกับกระจก

...ใครคนหนึ่งที่อยู่ใต้ร่มสีดำกำลังเดินจากไป

ฝนยังคงกระหน่ำลงมาจนกระทั่งตอนเย็น ผมกลับบ้านพร้อมกับ

คุณชามะ พบว่าคุณพ่อยังไม่กลับจากธุระ จึงสั่งให้บอดี้การ์ดกลับไปทำงาน
ของตัวเอง แต่กว่าจะยอมทิ้งผมเอาไว้ก็เสียเวลาไปเกือบครึ่งชั่วโมงเพราะ
อ้างว่าเป็นห่วงโน่นนี่นั่น บางครั้งผมรู้สึกหงุดหงิดนิดหน่อยที่เขาทำเหมือน
ผมเป็นเด็กหกขวบ แต่ในที่สุดเขาก็ยอมไป

มารู้ตัวอีกที บ้านผมก็เงียบเหลือเกิน

เรือนแบบญี่ปุ่นร่วมสมัยหลังใหญ่โต มีบ่อน้ำเล็กๆ สวนหิน และชิงช้า
บ้านที่ทุกคนใฝ่ฝันจะมีแต่กลับกลายเป็นที่เงียบขรึมเข้ามาเมื่อรู้ว่าเป็นบ้าน
ของยาгуซ่า

เนื่องจากคุณแม่เสียไปเมื่อหลายปีก่อน ทำให้คุณพ่อมักใช้เวลาอยู่
ทำงานที่บริษัทจนดึกและแทบจะใช้ชีวิตที่นั่นถาวรราวกับจะกันผมออก
จากวงการยาгуซ่าอย่างจริงจัง นาโอกิที่เพิ่งเรียนจบมหาวิทยาลัยก็เริ่มก้าว
เข้าสู่ธุรกิจของครอบครัวอย่างเต็มตัวเมื่อสามปีที่แล้ว แม้ว่าจะไม่ใช่ในฐานะ
ผู้สืบทอด ส่วนตัวผมที่ยังเรียนอยู่อดไม่ได้ที่จะรู้สึกว่าคุณพ่อช่างไร้ประโยชน์
ต่อคนที่นี่เหลือเกิน

ผมเดินขึ้นมาชั้นบนพร้อมกระเป๋าหนังสือ ตั้งใจจะทำการบ้านวันนี้
ให้เสร็จแล้วรีบเข้านอนเพราะไม่รู้สึกลอยๆอยากอาหาร แต่ระหว่างที่ถอนหายใจ
ออกมาอย่างเหนื่อยๆ ก็ได้ยินเสียงบางอย่างดังออกมาจากห้องข้างๆ ที่เป็น
ของนาโอกิ

ที่กลับมาแล้ว?

พอเดินเข้าไปใกล้ก็พบว่าประตูห้องแง้มออกนิดหน่อย ผมตัดสินใจ
เคาะมือไปผลักเบาๆ จนเห็นเงาคนสองคนในห้องที่เปิดเพียงโคมไฟตรงหัว
นอน

“ขอโทษนะ” เสียงนาโอกิพึมพำกับคนที่พาขึ้นมาส่ง ผมมองเห็นวิล-

แชร์ว่างเปล่าที่บัดนี้ตั้งอยู่ข้างว่างสูงใหญ่ของบอดีการ์ด ชินค้อยๆ ย่อตัวลงตรงหน้าว่างที่หนึ่งอยู่บนขอบเตียง

“นอนพักเถอะครับ วันนี้เหนื่อยมาทั้งวัน พรุ่งนี้จะต้องไป...”

“ยังก่อน” นาโอกิตัดบทที่ทั้งรอยยิ้ม “มาบอกต่อนี้ฉันคงอดคิดไม่ได้ อยู่ดีว่าพรุ่งนี้ต้องทำอะไรกับมันบ้าง เพราะงั้น...อยากพักผ่อนให้เต็มที่”

“เข้าใจแล้วครับ”

ชินค้อยๆ ย้ายเรียวขาของอีกฝ่ายขึ้นไปบนเตียง ส่วนตัวเขาขยับขึ้นมา นั่งข้างๆ อึดใจต่อมาระยะห่างระหว่างเขากับนาโอกิก็บรรจบกัน เมื่อชายหนุ่มก้มลงจูบบนริมฝีปากของเจ้านาย อ่อนโยนอย่างไม่เคยเห็นมาก่อน จนผมที่แอบดูอยู่ห่างๆ ตัวแข็งที่อดด้วยความตกตะลึง

พวกเขา...?

ผมหนึ่งมองสีหน้าผอมคลาขของชินสลับกับเสี้ยวหน้าละมุนตาของพี่ชาย สิ่งที่ไม่น่าเชื่อรองจากความสัมพันธ์ของทั้งคู่ก็คือการที่ผู้ชายเย็นชาที่สุดเท่าที่เคยเจออย่างโยเนตะ ชิน จะสามารถทะนุถนอมใครสักคนได้ถึงขนาดนี้ ในที่สุดนาโอกิก็เอนกายลงบนเตียง ชินเลื่อนริมฝีปากขึ้นมาประทับบนหน้าผากของเขา เรียกให้คนเป็นเจ้านายกุมไบน้าหล่อเหลาอย่างอ้อยอิ่ง ชินจับมือข้างนั้นแนบกับแก้ม พวกเขาไม่ได้พูดอะไรกันอีกเลยจนทั้งห้องตกอยู่ในความเงียบ

ส่วนผมก็พลิกตัวพินฉิ่ง เสียงหัวใจที่เต้นอยู่ภายใต้ทรงอกดังก้องกว่าสิ่งอื่นใด

...นาโอกิเคยเล่าว่า พบกับชินครั้งแรกในวันฝนตก...

Chapter 3 : Proposa

“วันนี้พอแค่นี้ อย่าลืมส่งการบ้านก่อนเปิดโม่งด้วยนะทุกคน”

เสียงครูที่ตั้งขึ้นพร้อมกับกริ่งหมดชั่วโมงเรียนเรียกให้ผมได้สติ ไม่ก็้อใจต่อมาก็ต้องยอมรับกับตัวเองว่าตลอดคาบเรียนที่ผ่านมา ผมไม่ได้สนใจสิ่งที่ครูสอนเลย เพราะในหัวสมองตอนนี้เต็มไปด้วยภาพที่เห็นเมื่อวันก่อน ผมจำแทบไม่ได้ว่าครั้งสุดท้ายที่กล้ามองหน้านาโอกิตตรงๆ คือเมื่อไหร่ ความลับที่บังเอิญรู้เข้าทำให้สับสนและทำตัวไม่ถูก กับชินยิ่งแยกกว่าผมแทบวิ่งสวนกับเขาจนบางครั้งเหมือนกำลังหนีอะไรบางอย่าง ยอมรับว่าไม่เคยประหลาดแบบนี้มาก่อน...

และวันนี้ก็เป็นอีกวันอันแสนน่าเบื่อ ห้องเรียนน่าเบื่อ เพื่อนน่าเบื่อ ครูน่าเบื่อ แต่ก็เริ่มมีตัวตนขึ้นมาในสายตาคณอื่น นับตั้งแต่...

...ไม่ ลืมหมอนั่นซะ

ผมเตือนตัวเองก่อนจะลุกจากเก้าอี้ ตอนนี้เป็นเวลาพักคาบเช้า โดยปกติผมจะขึ้นไปปักหลักอยู่บนดาดฟ้าเพื่อสูบบุหรี่โดยไม่ลงมาเรียนต่อจนถึงคาบบ่าย และแผนการของวันนี้ก็ไม่มีสาเหตุให้ต้องเปลี่ยนแปลงไป

จากทุกวันนี้ เว้นก็แต่...

“เฮ้! ยูกิยะ” เสียงหัวของใครบางคนเรียกผมไว้ พอหันไปยังที่นั่งข้างๆ ก็พบกับเด็กหนุ่มร่างสูงหุ่นนักกีฬาเจ้าของผมสีทอง ใบหน้าที่จัดว่าดูดีฉายยิ้มเป็นมิตรอย่างทุกครั้ง เขาชื่อ ทาคาฮาชิ ฮารุมะ เพื่อนในห้องเพียงคนเดียวที่คุยกันวันละมากกว่าหนึ่งประโยคเพราะเรานั่งข้างกัน

“ฝากชื่ออย่างลบก้อนสิ จะลงไปข้างล่างไซม์บี้” เขาว่า

ผมกำลังจะตอบปัด แต่มือใหญ่เลื่อนเบงกีใบหนึ่งมาให้ แถมยังยิ้มชะงว้าง

“นะ! แล้วก็คาบต่อไปห้ามโดด เมื่อเข้าครูทตลีก็บอกว่ามีเรื่องสำคัญจะคุย รีบมาละะ”

ผมมองหมอนั้นอย่างไม่อยากเชื่อ แต่ถึงอย่างนั้นก็พอรู้ว่าฮารุมะเป็นคนนิสัยดี สถานะของพวกเขาไม่อาจเรียกได้ว่าเป็นเพื่อนสนิทแต่ก็ไม่ถึงเครียด เพราะความเข้ากับคนง่ายของฮารุมะ แถมหมอนั้นยังป๊อบในหมู่สาวๆ เพราะเป็นกัปตันทีมบาสเกตบอล ทว่าบางครั้งก็ชอบแสดงนิสัยห่ามๆ แบบเด็กผู้ชายที่น่ารำคาญออกมา ตอนนั้นฮารุมะเริ่มหันไปคุยกับคาโต้ที่นั่งอยู่อีกข้างหนึ่งของเขา หลังจากยิ้มให้เป็นการครั้งสุดท้าย

บ้างจริง

ผมบ่นในใจแล้วเดินออกไปทันที พร้อมกับคำถามที่ผุดขึ้นเองโดยไม่ทันตั้งตัว คำถามที่ว่าทำไมตัวเองถึงยอมง่ายขนาดนี้ในเมื่อเบงกีใบนั้นควรถูกทิ้งไว้บนโต๊ะเจ้าของอย่างไม่ใช่ดี

ตั้งแต่แรกผมไม่ได้ตั้งใจลงมาข้างล่างเลยสักนิด แต่ก็เดินเข้าร้านขายเครื่องเขียนแล้วซื้ออย่างลบก้อนเสร็จเรียบร้อยภายในเวลาอันรวดเร็ว ตอนนั้น

เหลือเวลาอีกราวสิบนาที ผมยังไม่อยากกลับขึ้นไปจึงเดินเรื่อยเปื่อยไปตามสนามหญ้าข้างตึกเรียน มีเพื่อนชั้นเดียวกันกับรุ่นน้องจำนวนหนึ่งลงมาซื้อขนมขบเคี้ยวที่โรงอาหารแล้วออกมานั่งกินด้วยกันเป็นกลุ่มเหมือนกำลังปิกนิก ผมมองพวกเขาด้วยสายตาประหลาดใจราวกับไม่เคยเห็นกิจกรรมแบบนี้มาก่อน

แต่แล้ว สายตาของผมก็ถูกดึงดูดด้วยใครบางคนที่ไม่ควรจะมาอยู่ที่นี้เหมือนอย่างเคย

ปกติเวลาเห็น 'เขา' จากบนตึกเรียน ผมมักมองตามด้วยสายตารำคาญ ทว่าคราวนี้หลังจากบางอย่างเกิดขึ้นผมกลับรู้สึกว้าชองท้องปั่นป่วนอย่างประหลาด โดยเฉพาะเมื่อร่างนั้นกำลังนอนอยู่บนพื้นหญ้าใต้ต้นไม้ห่างออกไปโดยไม่มีใครรบกวน สองแขนชูลูกแมวสีเทาที่พยายามเงื้ออุ้งมืออ่อนๆ เหมือนอยากเล่นด้วย

ทำอะไรเหมือนเด็ก

ผมขมวดคิ้วมุ่น แต่ทั้งๆ ที่ทำอย่างนั้นขากลับก้าวเข้าไปใกล้ ผ่านกลุ่มนักเรียนหญิงที่พากันยิ้มกริ่มกริมแล้วส่งเสียงหัวเราะคิกคักจนผมหน้าร้อนผ่าว ในที่สุดพอถึงตัวเป้าหมายก็ฉวยลูกแมวตัวนุ่มมาอุ้มไว้เองโดยยื่นคำสี่ระชะผู้บุกรุก เขาดูตกใจนิดหน่อยแต่ก็พลิกตัวขึ้นนั่งแล้วยิ้มให้

“อะไรกัน วันนี้มิโสะจิงเป็นของฉันนะ” พูมะร้องท้วง

มิโสะ...ชื่อประหลาด

“เกิดหล่นลงไปจะว่ายังไง” ผมต่อว่า

“จะไปหล่นได้ยังไง ฉันนะรักมิโสะจิงจะตาย ไม่ปล่อยหลุดมือง่ายๆหรอก” คำพูดและรอยยิ้มเจ้าเล่ห์นั้นทำให้ผมหงุดหงิด แต่หมอนี้ก็ยังไม่รู้สำนึก เขามือตบที่ว่างข้างตัวเหมือนอยากให้ลงไปนั่งด้วยกัน

“จะไปเรียนแล้ว” ผมตอบปิด

“จิ้งที่อุตสาห์เดินมาหา อย่าบอกนะว่าแค่จะมาแย่งลูกแมว ไม่จริงหรือมั้ง” เขายกมือลูบคาง ก่อนเอนหลังพิงต้นไม้ใหญ่แล้วหยิบกล้องถ่ายรูปออกมาจากกระเป๋า

“จะทำอะไรนะ” ผมระแวงขึ้นมาทันที

“ไม่ได้จะถ่ายสักหน่อย มีอะไรอยากให้เธอดูนะ”

ผมขมวดคิ้วอีกครั้ง คราวนี้ด้วยความสงสัยแต่ก็รอจนกระทั่งเขายื่นหน้าจอกล้องมาให้ดู พบว่าเป็นภาพเด็กผู้ชายตัวเล็กคนหนึ่งที่ยังไม่เก็นขึ้นอนุบาล ผมสีดำ หน้าม้าตรง กำลังถือขวดนมและตุ๊กตาทมิ สวมชุดนักเรียนของโรงเรียนนี้ ใบหน้าของเด็กคนนั้นแดงก่ำเหมือนเพิ่งผ่านการร้องไห้มา มองดูแสนจะคุ้นตา...

เอ๊ะ...

“น่ารักใช่มั้ยล่ะ” พุ่มะยิ้มกริ่ม เก็บกล้องกลับไป “ฉันให้เธอทาย หนูน้อยคนนี่คือใครเอ่ย”

อย่าบอกนะว่า...

“บิงโก!” อีกฝ่ายตัดบทเหมือนรู้ทัน “ยูกียะคุงตอนอยู่ชั้นอนุบาลสองรูปนี้เก็บไว้เป็นสิบบปีเชียวนะ!”

วินาทีนั้น ผมนึกคำพูดไม่ออก ปากเหมือนอยากจะพรั่งพรูอะไรต่างๆ ออกมาแต่กลับทำไม่ได้ บางอย่างเต็นตุบๆ อยู่ในหัวบอกกับผมว่าผู้ชายคนนี่ช่างน่าโมโหที่สุด

“เย็นไว้! ตุ๊กเกอร์อีกแล้ว” พุ่มะเก็บกล้องเข้ากระเป๋าแล้วมองดูผมที่โกรธจนตัวสั่น “วันนี้ดีจริงๆ ที่เธอลงมาได้จังหวะ ฉันมีเรื่องอยากคุยด้วย อยู่พอดี นั่งลงก่อนดีมั๊ย”

“ไม่!” ผมแผดเสียงออกมาอย่างไม่เคยทำมาก่อน “คุณจะทำอย่างไรกับผมกันแน่ ต้องการอะไร ทำแบบนี้ไปเพื่ออะไร! เรื่องรูปบ้าบอกับอินเทอร์เน็ตรึอะไรนั่น ผมรำคาญเต็มทนแล้ว!”

“ถึงจะพูดแบบนี้ก็เถอะ แต่บอกไปแล้วไงว่าฉันอยากรู้จักยูงิยะคุง” พุ่มะเท้าคางด้วยสีหน้าสบายๆ แต่กวนอารมณ์

“น่าขำ! คนอย่างคุณนะเธอจะอยากรู้จักผม ถ้าหวังจะเข้ามาแทรกแซงเรื่องในครอบครัวล่ะก็คุณจบไม่สวยแน่!” ผมพูดพลาทหายใจหอบ จำแทบไม่ได้ว่าตะเบ็งเสียงด้วยความโกรธแบบนี้ครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่

แต่ดูเหมือนคนตรงหน้าจะไม่สะทกสะท้าน ตอนนีเขายืนขึ้นและเตือนให้รู้ว่าความสูงเกินมาตรฐานนี้ทำให้ผมถึงกับต้องเงยหน้ามองตอบด้วยโทสะ

“เรื่องครอบครัวของเธอเนะ ฉันจะสนใจไปทำไม ใครอยากเอาชีวิตตัวเองไปเสี่ยง” เสียงทุ้มต่ำเอื่อยอย่างนุ่มนวลเช่นเดียวกับสีหน้าและแววตา “แต่ที่ฉันสนใจเนะ คือเธอ เข้าใจรึยังยูงิยะคุง”

“ทำไม” ผมถามเสียงห้วน

“ก็เพราะว่า...” ใบหน้าหล่อเหลายื่นเข้ามาใกล้ ผมจ้องเขม็งโดยไม่ถอยห่างจนกระทั่งสังเกตเห็นว่าดวงตาสีน้ำตาลอ่อนคู่นั้นสวยขนาดไหน “เธอเนะ เป็นลูกแมวขี้เหงาที่อยากให้มีคนสนใจยังงี้ละ”

ใจผมเต้นโครมครามไม่หยุด บางอย่างกดลึกลงไปในทรวงอกจนเจ็บ บางอย่างก็อาจเป็นความหมายแสนจริงใจที่ส่งมาจากดวงตาใจดีคู่นั้น ความรู้สึกนี้เกิดขึ้นบ่อยเกินไปแล้ว แวบหนึ่งผมจำต้องหลุบตาลงอย่างอดไม่ได้ แสร้งทำสีหน้าดูถูกพร้อมกับพูดออกไปอย่างเย็นชา

“เหตุผลแบบนั้นนะมันไม่มีมาตั้งแต่แรกแล้ว!”

“เธอไม่มีสิทธิ์มาตัดสินความรู้สึกของคนอื่นนะ เจ้าลูกแมว”

“คุณก็ไม่มีสิทธิ์เอาอุปมไปทำนู่นนี่นั่นเหมือนกัน!” ผมเถียงหัวชนฝา แต่คราวนี้เขากลับยิ้มกว้างขึ้น

“เรื่องนั้นมันช่วยไม่ได้ เอาอย่างนี้มัย เงามาตกลงกัน”

“เรื่องอะไร”

“รูปพวกนั้นจะไม่รบกวนเธออีก ถ้าหาก...เธอยอมทำทุกอย่างที่ฉันบอก”

สิ่งที่น่าโมโหที่สุดสำหรับบางคนคือการถูกแบล็กเมล ข้อนี้ผมไม่สงสัยอีกต่อไป หลังจากผละมาความคิดก็วนเวียนอยู่ในหัวพร้อมกับสีหน้าอารมณ์ดีของผู้ชายคนนั้น ชัดเจนแล้วว่าผมไม่มีทางเลือก ทั้งที่อาจฟังดูเป็นเรื่องเล็กน้อยแต่สำหรับคนอย่างผมความอับอายเป็นสิ่งน่าขยะแขยง จนตอนนี้ผมสาวเท้าวิ่งเร็วตรงกลับไปยังห้องเรียน เสียงย่าเท้าดังกว่าทุกครั้งด้วยอารมณ์ขุ่นมัว วินาทีสุดท้ายผมเอื้อมมือไปเลื่อนประตูออก

ครืด!!

แทนที่จะพบกับบรรยากาศวุ่นวายระหว่างเวลาพัก ตรงหน้าผมกลับกลายเป็นห้องเรียนที่เงียบสงบ เพื่อนร่วมห้องนั่งเต็มทุกที่นั่ง ทุกคนเคลื่อนไหวตาจากคุณครูและใคร่อกันที่หน้าห้องมามองผม ผมมองเด็กหนุ่มร่างสูงที่ไม่รู้จักอย่างพิจารณา พบว่าเขามีผมสีเทาหม่นตัดสั้นรับกับใบหน้าคมสันที่ดูเรียบเฉย เขาชายตามามองตอบและค้างอยู่ที่ผมสักพักจนกระทั่งครูประจำชั้นทำลายความเงียบลง

“เข้ามาสิจ๊ะ” ครูทตลึกล้อเรียกยิ้มๆ ผมเดินเข้าไปในห้องโดยไม่มองหน้าใคร เมื่อนั่งลงหล่อนก็กล่าวกับคนในชั้นเรียนอีกครั้ง

“อย่างที่บอกไปเมื่อครู่นี้ นั่นคือ **คุณโจ ริวระคุง** เขาเพิ่งย้ายมาจาก
ไอซาก้า ตั้งแต่นี้ไปเขาจะมาเป็นเพื่อนร่วมห้องของพวกเขาเอง คุณโจจะช่วย
แนะนำตัวกับทุกคนหน่อยสิจ๊ะ”

เด็กหนุ่มคนนั้นยังคงยืนอยู่ที่เดิม เขาเลื่อนสายตาจากอะไรวางอย่าง
ไปสู่อีกอย่างที่ไม่มีใครรู้ สีหน้าเฉยชาไร้อารมณ์ทำให้ใบหน้าหล่อเหลาหนึ่ง
สนิทราวกับรูปปั้น และแล้วในที่สุด เสียงทุ้มก็เอ่ยออกมาสั้นๆ

“ฝากตัวด้วย”

“ยินดีต้อนรับ!” ทุกคนพูดพร้อมกัน ส่วนผมที่นั่งเฉยๆ ก็แอบเห็นว่า
พวกสาว ๆ พวกกันหัวเราะคิกคัก

“มีที่นั่งว่างตรงมุมหลังห้อง เข้าไปนั่งได้เลยจ๊ะ”

คุณโจพยักหน้ารับแล้วถือกระเป๋านักเรียนเดินไปที่โต๊ะ ครูทตสึก็จึงพูด
เตือนเรื่องงานประชุมผู้ปกครอง ผมเหลือบมองร่างที่สูงเหมือนนักกีฬาฟาว
เลนหลังพิงพนักเก้าอี้ แต่แล้วอยู่ๆ มือใหญ่ของฮารุเมะก็คว้าหมับเข้าที่แขน

“นี่คุณโยะ นายคิดอย่างไร”

“เรื่องอะไร” ผมขมวดคิ้ว

“ก็เจ้านั่น” ฮารุเมะกระซิบพลางบู้ยไ้ไปยังคนที่นั่งห่างออกไปสาม
แถวแต่อยู่หลังสุดเหมือนกัน “ย้ายมาเข้า ม. ปลายปีสามตอนใกล้จะกลาง
เทอม ใครที่เ็นเขาทำกัน ฉันว่าเรื่องนี้มันมีกลิ่นตุๆ”

ผมเหลือบมองเสี้ยวหน้าไร้อารมณ์ที่ห่างออกไปพอสมควรก่อนเลิก
คิ้วให้คนตรงหน้า

“แล้วมันเกี่ยวอะไรกับฉัน”

“โอ้! นายละก็ ไม่เอาน่า” ฮารุเมะหัวเราะออกมา “เ็นซาเกินไปแล้ว
หมูนี่ได้ยินว่าป๊อบในหมู่สาว ๆ นี่ พอได้ทีแล้วจะทำมาเซ็ดใส่ฉันแบบนี้มัน

ใช้ไม่ได้นะเพีย”

ผมชะงัก และใบหน้าของคนต้นเรื่องก็ลอยเข้ามาในหัวแทบจะทันที
น่าไม่ไหนัก!

“เรื่องนั้นนะ...”

“เอาเหอะ! ไม่ต้องห่วง เรื่องถูกนายเมินใส่ล่ะฉันชินแล้ว” ฮารุมะ
ยิ้มแป้น “ว่าแต่ว่า ตกลงนายว่าไง เรื่องหมอนั้น”

“มันก็...”

“ฉันได้ยินมาละ” ตอนนั้นเอง นากาชิมา ฮินาโกะ เด็กสาวที่นั่งข้าง
หน้าแอบหันกลับมาพูดด้วยเสียงกระซิบ “เพื่อนฉันที่โศกาก็รู้ว่าคุณใจคง
จะมาที่นี้เลยอีเมลมาบอก เขาน่ะไม่เคยทำอะไรผิดแล้วก็ไม่ได้ถูกไล่ออก
จากโรงเรียนด้วย แต่อยู่ๆ ทางบ้านก็สั่งให้ลาออก พวกเขาว่าแปลกมัย”

“แปลก” ฮารุมะยื่นหน้าเข้ามา “อย่างนั้นก็ดีเลย ฮินาโกะ เธอให้
เพื่อนทางนั้นสืบข่าวต่อไป ฉันว่าเรื่องนี้ต้องไม่ธรรมดา”

ผมที่นั่งอยู่ระหว่างคนทั้งคู่มองพวกเขาสลับกันไปมาโดยไม่ออก
ความเห็น น่าแปลกที่หัวข้อสนทนาดูจะไม่มี ความหมายเมื่อจำได้ว่าครั้ง
สุดท้ายที่คุยกับฮินาโกะคือเมื่อเข้าก่อนเรียนคาบแรกซึ่งนับว่าดีกว่าปกติ
อยู่มาก เมื่อก่อนเรามักคุยกันทุกสองวันทั้งที่นั่งอยู่ใกล้กัน แต่หมนี้ดูเธอจะ
ยิ้มแย้มกับผมมากขึ้น ส่วนฮารุมะก็ไม่ใช้กรณีพิเศษเพราะเขาปฏิบัติกับผม
ดีกว่าคนอื่นอยู่แล้ว

...ไม่อยากจะคิดเลยว่ารู้สึกดีอยู่นิดๆ

...ไม่อยากจะคิดเลยว่าเป็นเพราะหมอนั้น

...ไม่อยากจะคิดเลยว่าพอรู้แล้วว่าเขาทำแบบนี้ไปเพื่ออะไร

การสื่อสารทาง Social Network เป็นอะไรมากกว่าที่ผมคิดเอาไว้

มาก ถึงบางครั้งจะตอบกลับไปด้วยข้อความสั้นๆ ทาง Facebook แต่ดูเหมือนทำให้โลกรู้ว่าผมไม่ใช่คนอย่างที่พวกเขาเคยมองเห็นมาตลอด รวมทั้งรูปที่ ‘หมอนั่น’ ถ่าย ที่บางรูปมองดูน่าขันเสียจนน่าโมโหก็น่าจะมีส่วนสัก 70 เปอร์เซ็นต์ได้

ไม่รู้ว่าคุณคิดไปเองหรือเปล่า แต่ว่า...

“ยูเกียะ! เหม่ออะไร” ลีนเสียงฮารุมะ ผมสะดุ้งตกใจ “ครุมิจิจูเข้าแล้ว หยิบหนังสือเร็ว”

ผมทำตามที่เขาบอกและทิ้งความตั้งใจที่จะออกจากห้องไปสูบบุหรี่ โดยไม่รู้ตัว แต่อยู่ๆ ก็นึกอะไรขึ้นมาได้ ก่อนหยิบบางอย่างออกมาจากกระเป๋าเสื้อ

“ฮารุมะ”

“หือ?”

“ยางลบ”

ผมยื่นมันให้เขาที่รับไปด้วยสีหน้าเหมือนเพิ่งนึกขึ้นได้เช่นกัน สิ่งที่ได้รับเป็นคำตอบแทนคือรอยยิ้มนำมอที่กว้างกว่าครั้งก่อนโดยปราศจากคำพูด แล้วเราสองคนก็หันไปสนใจกระดานดำกับคุณครูที่หน้าห้อง เหลือไว้เพียงความรู้สึกที่ผมไม่เคยรู้จักมาก่อน

พักกลางวัน หัวข้อสนทนาเรื่องนักเรียนใหม่จากโอซาก้าคนนั้นเริ่มขึ้นในแต่ละมุขของห้องเรียนหลังจากที่เจ้าตัวเดินออกไปโดยไม่คุยกับใคร พวกสาวๆ ออกอาการปลาบปลี้มอย่างชัดเจนด้วยเหตุผลที่ไม่ต้องเดา ส่วนพวกผู้ชายกลับมีปฏิกิริยาตรงกันข้ามแต่ไม่ถึงกับเลวร้าย

ผมปิดสมุดจดแล้วลุกออกจากที่นั่ง ชั่วขณะหนึ่งก็รู้สึกโล่งใจที่ตัวเอง

ไม่ได้ตกเป็นหัวข้อสนทนาไปด้วย อย่างน้อยก็ในเร็วๆ นี้ ผมเดินผ่านที่นั่งมากมายและเร็วเกินกว่าที่ฮารุมะจะเรียกไว้ทัน เขาทำท่าเหมือนจะชวนไปกินมื้อมีกลางวันหรืออะไรสักอย่าง แต่คงชินชากับการแสวงงไม่ใส่ใจของผมไปเสียแล้ว

ที่ด้านนอก ระเบียบทางเดินผู้คนจอบแจกว่าปกติยิ่งบีบให้รีบเร่ง แต่ดูเหมือนการปรากฏตัวอย่างกะทันหันของใครบางคนทำให้ผีเท้าของผมต้องหยุดลง

“ซาคุระซากะ ยูกิยะ”

นักเรียนใหม่

เสียงที่ทุ้มต่ำและเบาเรียกชื่อของผม ไม่รู้ว่าเพราะอะไรหรือรู้ได้อย่างไร สิ่งที่ได้เห็นได้ในระยะสายตาคือส่วนสูงที่มากกว่าพอสมควรรวมทั้งผิวขาวจัดกับใบหน้าไร้อารมณ์ ผมมองเขาโดยไม่เอ่ยตอบ ความเงียบทำให้ความท้าทายก่อตัวขึ้นโดยไม่รู้ตัว ผมรอคอยราวกับว่าไม่มีรูกระอื่นใดนอกจากสาเหตุที่เขาหยุดผมเอาไว้

ในที่สุด อีกฝ่ายก็ก้าวเข้ามาใกล้ ย่นระยะห่างระหว่างเราอีกเพียงเล็กน้อย

“จะช่วยคบกับฉันได้มั้ย”